

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/317/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111229459
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4111229459.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom Pajštúnska č. 5, 851 01 Bratislava, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska č. 5, Bratislava, IČO: 36613843, proti odporcom: 1. H. G., bytom D. č. XX, 2. C. G., naposledy bytom D. č. XX, zastúpená opatrovníkom Mgr. Katarínou Kováčovou, vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Nitra, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov č. 5, Prešov, IČO: 42176778, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. Hrdinov č. 163/66, Svidník, o zaplatenie sumy 5.285,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 26. júna 2013 č. k. 8C/43/2012-154, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu voči odporcovi v 1. rade a trov konania **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi v 1. rade **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi konania náhradu trov odvolacieho konania v sume 226,46 euro do troch dní od právoplatnosti rozsudku právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. Igorovi Šafrankovi.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie voči odporcovi v 2. rade. Návrh voči odporcovi v 1. rade zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporcom v 1. a 2. rade ich náhradu nepriznal. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi konania náhradu trov konania vo výške 678,96 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 34 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 3 ods. 1, § 558, § 101, § 107 ods. 1, § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako ja zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že návrh navrhovateľ nie je dôvodne podaný. Poukázal na to, že dohoda o uznaní dlhu nespĺňa náležitosti platného právneho úkonu v zmysle ust. § 34 ods.1, ust. § 37 ods.1, ust. § 39 OZ, pretože odporca podpísaním dohody, ktorá sa podľa obsahu jednanja týkala iba dojednania výšky splátok, sa zaviazal aj na niečo, o čom nemal vedomosť a čo predmetom jednanja vôbec nebolo. Takýto úkon nie je skutočným a slobodným prejavom vôle účastníka dohody a nemôže vyvolať ním sledované následky, navyše keď v prípade uznania premlčaného dlhu sa podľa § 558 OZ k naplneniu právneho následku vyžaduje aby ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní, pričom v tomto prípade odporca o premlčaní nevedel, pretože navrhovateľ o tom s ním nehovoril a tieto dôležité skutočnosti "skryl" do bodu 3.1 dohody, ktorý bod podľa zvýrazneného označenia riešil formu splatenia záväzku. Súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ využil nevedomosť odporcu a pod zámienkou jednanja a uzavretia dohody o výške

splátok dlhu dal podpísať odporcovi aj uznanie dlhu a tým docielil pre seba výhodnejšie postavenie spočívajúce v tom, že sa bude môcť po dobu 10 rokov domáhať vrátenia inak už premlčaného dlhu. Poukázal na to, že dlh v čase jeho uznania bol premlčaný pretože odstúpením od zmluvy zo dňa 19.9.2007 vzniklo navrhovateľovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v lehote dvoch rokov, pričom dohoda o uznaní dlhu bola podpísaná až dňa 20.4.2010. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd prvého stupňa vyhodnotil dohodu o uznaní dlhu ako neplatnú a to jednak preto, že odporca bez toho, aby bol navrhovateľom informovaný o úplnom obsahu a rozsahu dohody podpísal aj dojednania, ktoré neboli predmetom rokovania, ale aj preto, že dohoda formulárového typu, pri ktorej druhý účastník vopred pripravil text týkajúci sa uznania dlhu a prehlásenie o tom, že dlžník má vedomosť, že ide o premlčaný dlh, a ktorej obsah odporca nemohol ovplyvniť, bola vyhotovená drobným písmom a skutočnosti týkajúce sa uznania premlčaného dlhu sa "strácajú" v ďalšom texte, čím sa dohoda stáva neurčitou a nedostatočne zrozumiteľnou. Poukázal na to, že Dohoda má zdanlivo pôsobiť ako ústupok odporcovi, keď navrhovateľ povolil odporcovi splátky dlhu v nižšej ako pôvodne požadovanej výške / namiesto 300 eur povolil 150 eur/, avšak podpisom tejto dohody navrhovateľ docielil uznanie premlčaného dlhu a súhlas s rozhodcovskou doložkou. Navrhovateľ tak vedome využil právnu nevedomosť a nepozornosť odporcu pre dosiahnutie výhod pre seba, čím došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a preto nemôže požívať súdnu ochranu. Zároveň nekale obchodné praktiky sú v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa zakázané. Na základe dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznania záväzku, ktorý úkon je neplatný, nemohlo dôjsť k predĺženiu premlčacej lehoty, preto ak vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa a súd zistil, že k uplatneniu práva na súde došlo dňa 5.10.2011, teda dva roky po uplynutí premlčacej doby, návrh navrhovateľa z dôvodu premlčania nároku zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi v 1. rade napriek úspechu vo veci náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy konania neuplatňoval a rovnako nepriznal náhradu trov konania odporkyni v 2.rade a to s poukazom na § 146 ods. 2 OSP, prvá veta, pretože jej žiadne trovy nevznikli. Súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov vo výške 678,96 eur, tak ako boli ním vyčíslené.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomne v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal v zmysle ust. § 220 OSP zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa voči odporcovi v 1. rade v plnom rozsahu a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 OSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si navrhovateľ voči odporcovi v 1. rade uplatnil trovy konania prvostupňového i odvolacieho konania. Navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že podal odvolanie v časti, v ktorej súd návrh voči odporcovi v 1. rade zamietol a v časti, v ktorej súd zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovanie vôbec nie je zrejmé, ako dospel súd prvého stupňa k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom je nekalá obchodná praktika. Navrhovateľ mal možnosť sa v tom čase domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporcu v 1. rade značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporca v 1. rade musel pravdepodobne uhradiť naraz. Odporca v 1. rade sa však rozhodol Dohodu podpísať a uhrádzať pohľadávku v splátkach. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporca v 1. rade si svoje postavenie v čase podpisu Dohody nijako nezhoršil. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom prvého stupňa navrhovateľ považoval za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca v 1. rade sa dohodol s veriteľom na splátkach a zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Navrhovateľ považuje takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu v 1. rade ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Navrhovateľ ďalej nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ je toho názoru, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Navrhovateľ poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe

do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej veci a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporcov, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení poukázal na to, že vedľajší účastník v konaní má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, ktorý koná však iba sám za seba. Podľa názoru vedľajšieho účastníka, tri roky sú dostatočnou dobou na platné uzavretie splátkového kalendára so spotrebiteľom a následné prípadné uplatnenie nároku na súde. Uviedol, že považuje za absurdné, že navrhovateľ, ako účastník konania zastúpený advokátom, upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. Poukázal na to, že svojou činnosťou napĺňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, článok 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ, vnútroštátna práva úprava, najmä zákon o ochrane spotrebiteľov). Bránil sa tým, že na napĺňanie týchto cieľov, je odkázaný na právne služby. Aj keď je združením založeným na ochranu spotrebiteľov, nie sú právnicki a podľa ich skúseností s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch sa bez pomoci advokátov nezaobídu. K argumentácii navrhovateľa, že Združenie má podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva vedľajší účastník uviedol, že nie je mu jasné, prečo by mal štát dotovať prehrané súdne spory dodávateľov, resp. vymáhačských spoločností, v tomto prípade nadnárodnej inkasnej spoločnosti, ktorá za posledné dva roky vykázala tržby vo výške takmer jednej miliardy eur. Podľa názoru vedľajšieho účastníka, by nemalo byť hlavným cieľom navrhovateľa, aby sa združenie nedávalo zastupovať advokátom v súdnych konaniach, ale aby združenia na ochranu spotrebiteľov nemali vôbec dôvod do jeho súdnych konaní vstupovať v pozícii vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa. Uviedol, že v spotrebiteľských veciach ide podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ o podporu záujmov spotrebiteľov, o zaistenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľov, ochranu zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, o podporu ich práv na informácie, vzdelávania a práva združovať sa na ochranu svojich záujmov. Z tohto vyplýva aj ochrana hospodárskych záujmov združenia.

Odporca v 1. rade sa písomne k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodne podané. Predmetom odvolacieho konania bol nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 5.285,20 euro vo vzťahu k odporcovi v 1. rade, keďže navrhovateľ vzal v priebehu konania návrh voči odporkyni v 2. rade späť a súd prvého stupňa konanie vo vzťahu k odporkyni zastavil.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody uvádzané navrhovateľom v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvého stupne posúdil vzťah účastníkov konania podľa Občianskeho zákonníka, pretože ide o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy. Z obsahu spisu vyplýva, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 14. 4. 2005 bola uzatvorená podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a podľa tohto zákonného ustanovenia je zmluva o úvere absolútnym obchodom. Ide teda o vzťah, ktorý je možný posúdiť podľa Občianskeho zákonníka aj podľa Obchodného zákonníka, pričom v prípade konkurencie právnej úpravy treba podľa názoru odvolacieho súdu použiť prednostne Občiansky zákonník a to najmä z dôvodu, aby sa ochranné opatrenia na ochranu práv spotrebiteľa neobchádzali.

Súd prvého stupňa správne postupoval, keď sa zaoberal otázkou platnosti Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20. 4. 2010 a rovnako ako súd prvého stupňa aj

odvolací súd dospel k rovnakému záveru, že táto dohoda je s poukazom na ust. § 34 ods.1, ust. § 39 OZ neplatným právny úkon. Dôvodom neplatnosti tejto dohody je absencia prejavu vôle odporcu takúto dohodu uzatvoriť a tiež jej rozpor so zákonom (§ 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Z výpovede odporcu pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že podpísaním dohody neprejavil svoju vôľu uznať dlh voči navrhovateľovi. Správne súd prvého stupňa zohľadnil okolnosti ako k podpisu dohody došlo a najmä to, že navrhovateľ sám pripravil formulár tejto Dohody, ktorej obsah odporca nemohol meniť. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dal Dohodu, obsahom ktorej je aj vyhlásenie o uznaní záväzku odporcovi podpísať a tiež zohľadňujúc skutočnosť, že navrhovateľ mal Dohodu obsahujúcu aj vyhlásenie uznania záväzku vopred pripravenú s cieľom dosiahnuť na úkor nevedomosti odporcu uznanie dlhu s cieľom predĺženia premlčacej doby aj odvolací súd dospel k záveru, že odporca nemal vedomosť a ani vôľu také vyhlásenie urobiť. Správne súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatoval, že takéto konanie navrhovateľa je treba považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a takúto praktiku vyhodnotil ako nedovolenú, dôsledkom čoho je potom absolútna neplatnosť posudzovanej dohody.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa ohľadne tvrdenia, že zákon nevyžaduje, aby pri uznaní dlhu podľa § 101 ods. 1 druhá veta OZ mal dlžník vedomosť o premlčaní dlhu odvolací súd uvádza, že s tieto právne závery navrhovateľa sú správne. S písomným uznaním práva čo dôvodu a výšky je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej doby, ktorý je upravený v ustanovení § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Platné uznanie práva z hľadiska plynutia a dĺžky premlčacej doby zakladá plynutie novej premlčacej doby v dôsledku jej pretrhnutia (prerušenia). Uvedené znamená, že namiesto doteraz uplynutej premlčacej doby začínať plynúť nová 10-ročná premlčacia doba. Ak v uznaní bola výslovne uvedená lehota na plnenie, začína nová premlčacia doba plynúť až po uplynutí tejto lehoty. Ak v uznaní lehota na plnenie nebola uvedená, premlčacia doba začína plynúť od toho dňa, keď k uznaniu došlo. Uznanie práva je jednostranný, adresovaný a hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) musí spĺňať náležitosti uvedené v § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Uznanie práva sa musí urobiť predovšetkým v písomnej forme (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a musí sa týkať tak jeho dôvodu ako aj jeho výšky. Zároveň musí spĺňať požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže uznanie práva je právny úkon, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitost' prejavu vôle uznať práva čo do dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný.

Občiansky zákonník paralelne s právnou úpravou uznania práva upravuje v § 558 inštitút uznania dlhu, ktorý je samostatným zaisťovacím inštitútom. Zaisťovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe jeho uznania, čím sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v dobe, kedy k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkovi, aby preukázal, že dlh nevznikol, resp. že bol splnený alebo zanikol iným spôsobom. Uznaním dlhu tak prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Z uvedeného vyplýva, že splnením predpokladov uvedených v § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 2 vety druhej Občianskeho zákonníka. Pokiaľ písomný prejav vôle dlžníka obsahuje uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky a absentuje v ňom výslovný prísľub zaplatenia, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a vyvrátiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne. Na kvalifikované uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka s dopadom na plynutie a dĺžku premlčacej doby sa na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka nevyžaduje vyjadrenie prísľubu dlžníka zaplatiť dlh. Veriteľovo právo na zaplatenie dlhu sa potom síce premlčuje v 10 ročnej premlčacej dobe, avšak v prípadnom súdnom konaní ho zaťažuje dôkazná povinnosť preukázať existenciu a výšku dlhu.

Pre záver, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, svedčia i odlišné právne dôsledky spojené s uznaním premlčaného práva. Zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojovaných s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal právo premlčané, právna úprava obsiahnutá v § 558 Občianskeho zákonníka pre vznik domnienky trvania

dlhu vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o premlčaní vedel. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu právny následok v podobe tejto domnienky nemá, avšak aj tak dôjde k založeniu plynutia novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti bolo pre rozhodnutie v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vyriešiť otázku, či zo strany od odporcu došlo k písomnému uznaniu dlhu čo do dôvodu a výšky podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka právne relevantným spôsobom.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď sa zaoberal otázkou platnosti Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20. 4. 2010 a rovnako ako súd prvého stupňa aj odvolací súd dospel k rovnakému záveru, že táto dohoda je s poukazom na ust. § 34 ods.1, ust. § 39 OZ neplatným právnym úkonom. Dôvodom neplatnosti tejto dohody je absencia prejavu vôle odporcu takúto dohodu uzatvoriť a tiež jej rozpor so zákonom (§ 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Z výpovede odporcu pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že podpísaním dohody neprejavil svoju vôľu uznať dlh voči navrhovateľovi. Správne súd prvého stupňa zohľadnil okolnosti ako k podpisu dohody došlo a najmä to, že navrhovateľ sám pripravil formulár tejto Dohody, ktorej obsah odporca nemohol meniť. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dal Dohodu, obsahom ktorej je aj vyhlásenie o uznaní záväzku odporcovi podpísať a tiež zohľadňujúc skutočnosť, že navrhovateľ mal Dohodu obsahujúcu aj vyhlásenie uznania záväzku vopred pripravenú s cieľom dosiahnuť na úkor nevedomosti odporcu uznanie dlhu za účelom predĺženia premlčacej doby aj odvolací súd dospel k záveru, že odporca nemal vedomosť a ani vôľu také vyhlásenie urobiť. Správne súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatoval, že takéto konanie navrhovateľa je treba považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a takúto praktiku vyhodnotil ako nedovolenú, dôsledkom čoho je potom absolútna neplatnosť posudzovanej dohody a teda aj neplatnosť právneho úkonu - uznania dlhu podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ).

Záverom odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k odporcovi v 1. rade súd prvého stupňa správne posúdil plynutie premlčacej doby a s ohľadom na vedľajším účastníkom vznesenú námietku premlčania návrh navrhovateľa zamietol. Rozhodnutie súd prvého stupňa aj v časti trov konania považuje odvolací súd za správne a riadne odôvodnené, preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému odporcovi v 1. rade ich náhradu nepriznal, pretože mu v súvislosti s týmto odvolacím konaním trovy nevznikli. Zároveň odvolací súd priznal podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcu v 1. rade účelne vynaložené trovy odvolacieho konania vzhľadom k úspechu ním podporovaného účastníka konania. Za účelne vynaložené trovy konania považoval odvolací súd trovy právneho zastúpenia, pretože vedľajší účastník konania má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania (§ 93 ods. 4 OSP), a preto mu nie je možné uprieť právo dať sa v konaní zastúpiť advokátom. Z uvedeného dôvodu odvolací súd priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 226,46 euro pozostávajúce z náhrady trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c /vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie o odvolaní navrhovateľa v sume 180,91 eura plus 7,81 režijný paušál plus 37,74 DPH (20%). Vedľajšiemu účastníkovi priznanú náhradu trov právneho zastúpenia uložil odvolací súd zaplatiť navrhovateľovi v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka konania (§ 149 ods. 1 a § 160

ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.